

Sygn. akt IX W 3520/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Wojciech Kottik

Protokolant – stażysta K. M.

bez obecności oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniach 6 listopada i 11 grudnia 2015r., sprawy

T. P.

c. Z. i J.

ur. (...) w W.

obwinionej o to, że:

w dniu 30 maja 2015 r. ok. godz. 15⁰⁵ w O. na ul. (...) wjechała i zatrzymała pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) na powierzchni wyłączzonej z ruchu oznaczonej znakiem poziomym P-21;

w tym samym miejscu i czasie kierując pojazdem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) nie zachowała należytej ostrożności podczas włączania się do ruchu i doprowadziła do zderzenia z prawidłowo jadącym kierującym pojazdem osobowym marki M. (...) o nr rej. (...)

- tj. za wykroczenia z art. 92 § 1 kw i art. 86 § 1 kw

ORZEKA

I. obwinioną **T. P.** uznaje za winną tego, że w dniu 30 maja 2015 r. ok. godz. 15⁰⁵ w O. na ul. (...) kierując samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) jadąc kołami prawego boku pojazdu po powierzchni wyłączzonej z ruchu oznaczonej znakiem poziomym P-21 podczas zmiany kierunku ruchu w lewo nie zachowała należytej ostrożności i doprowadziła do zderzenia z wyprzedzającym ją kierującym samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) tj. czynów z art. 92 § 1 kw w zw. z § 90 ust. 5 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych i art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to z mocy **art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw** skazuje ją na **karę grzywny w wymiarze 300,- (trzysta) złotych**;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinioną jedynie częściowo kosztami postępowania w tej sprawie tj. wyłącznie kosztami wydania opinii przez biegłego w kwocie 639,40 (sześćset trzydzieści dziewięć i 40/100) złotych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 30 maja 2015 r., ok. godz. 15⁰⁵ obwiniona T. P., mieszkanka W. kierowała, samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) jadąc ulicą (...) a następnie ulicą (...) w kierunku skrzyżowania z ul. (...) w O.. Bezpośrednio za nią, samochodem marki M. o nr rej. (...) już na ul. (...) kierował W. P. (1). Kierująca R. po wjechaniu na ul. (...) zaczęła zjeżdżać w prawo i w efekcie mniej więcej połową szerokości samochodu jechała po znajdującej się po prawej stronie drogi powierzchni wyłączzonej z ruchu. Ponieważ w żaden sposób nie sygnalizowała kierunkowskazem zamiaru zmiany kierunku ruchu w lewo W. P. postanowił wyprzedzić jadącą bardzo wolno obwinioną, zbliżył się do jadącego przed nim pojazdu z zamiarem wyprzedzenia go z prawej strony. W momencie, gdy jego pojazd był już mniej więcej w 1/3 swej długości przed pojazdem obwinionej, ta nagle, bez żadnej sygnalizacji, zmieniła kierunek ruchu, skręcając w lewo, doprowadzając w efekcie do kontaktu lewego przedniego narożnika swojego pojazdu z prawym bokiem pojazdu kierowanego przez W. P..

W wyniku tego zderzenia w samochodzie M. został wgnieciony i zarysowany błotnik prawy przedni, potłuczony prawy kierunkowskaz, zarysowane i pogniecione drzwi prawe przednie i tylne, zarysowany błotnik tylny prawy i zderzak tylny z prawej strony, porysowany kołpak tylnego prawego koła oraz zarysowany zderzak przedni z prawej strony. W samochodzie R. (...) został natomiast porysowany i wyrwany zderzak przedni, pogięty pas przedni, zerwany z mocowania i pobity lewy reflektor, połamany i porysowany błotnik przedni lewy, porysowana felga koła przedniego lewego, zerwana z mocowań osłona wlotu powietrza.

(dowody: karta zdarzenia drogowego - k. 3; notatka urzędowa – k. 5; protokoły oględzin – k. 6, 7; szkic – k. 8; zdjęcia – k. 9 – 14, 15, 30, 31-32, 58; częściowo wyjaśnienia obwinionej – k. 60-60v; zeznania świadków: E. P. – k. 60v, J. R. – k. 60v-61; R. T. – k. 61, częściowo J. T. – k. 61, częściowo R. T. – k. 61; opinia biegłego – k. 63-76, 86-86v)

Obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że jadąc wolno ulicą (...) w O. nie zatrzymywała się nigdzie, natomiast zamierzała na odległym o około (...) skrzyżowaniu skręcić w lewo do centrum O.. Przyznała, że ¼ szerokości samochodu mogła jechać po powierzchni wyłączzonej z ruchu, jednak jej zdaniem sprawcą zderzenia był kierujący M., który objechał wysepkę z lewej strony i oś jezdni i wyprzedzał jej pojazd. Kiedy zorientował się, że z przeciwka nadjeżdża samochód kończąc wyprzedzanie skręcił w prawo zahaczając o lewy narożnik jej samochodu zrywając zderzak i zatrzymał się dopiero po kilkudziesięciu metrach. Zarzuciła, że między lewym bokiem jej samochodu a osią jezdni nie było dość miejsca na wyprzedzenie jej samochodu a dodatkowo ona miała włączony lewy kierunkowskaz.

(wyjaśnienia – k. 60-60v)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionej generalnie nie zasługują na wiarę. Przeczą im nie tylko zeznania świadków, zarówno kierującego pojazdem wyprzedzającym obwinioną – W. P., jak i kierowcy pojazdu jadącego za tymi samochodami - R. T., ale również charakter miejsca zdarzenia i uszkodzeń obu pojazdów. Od miejsca, gdzie według wersji obwinionej, kierujący M. miał rozpocząć manewr wyprzedzania jej pojazdu a skrzyżowaniem z ul. (...), gdzie według deklaracji obwinionej miała ona skręcać w lewo do centrum miasta nie ma (...) jak deklaruje to obwiniona a jest odległość co najmniej 200 metrów i tym samym jej deklaracja, że włączyła lewy kierunkowskaz z powodu zamiaru skrętu na tym skrzyżowaniu jest niewiarygodna.

Jednak dużo ważniejsza jest relacja świadków kierowców jadących za obwinioną - nie tyle W. P., bo on był żywotnie zainteresowany by przedstawić wersję jak najkorzystniejszą dla siebie, ale przede wszystkim R. T. – osoby całkowicie obcej dla stron i w żaden sposób niezainteresowanej bezpośrednio wynikiem niniejszego postępowania. Z jego relacji wynika niezbicie, że obwiniona mniej więcej połową szerokości swojego pojazdu (jej prawą stronę) poruszała się po powierzchni wyłączzonej z ruchu i w momencie zderzenia jej pojazd był ustawiony do pojazdu W. P. pod kątem około 45 stopni a jej manewr świadek ocenił jako zamiar powrotu na pas niewyłączony z ruchu. Wprawdzie świadek ten widział włączony lewy kierunkowskaz w samochodzie obwinionej ale jednak dopiero po zderzeniu z samochodem M..

Co istotne, relacja tego obiektywnego świadka w zasadniczych szczegółach łączy się z relacją W. P. tworząc z nią spójną całość.

W ocenie Sądu zdecydowanie bardziej wiarygodnie brzmią relacje obu wskazanych świadków, a Sąd stykając się bezpośrednio z nimi na rozprawie nie dopatrzył się w ich zeznaniach braku logiki lub celowego podawania nieprawdy.

Zdaniem Sądu zeznania przesłuchanych na wniosek obwinionej świadków – (...) T. nie zasługują na wiarę, bo ich relacje są nawet sprzeczne wzajemnie ze sobą a dodatkowo zawierają tak mało szczegółów istotnych dla sprawy, że nie mogą stanowić podstawy ustaleń Sądu.

Sąd uznał, że zeznania świadków – obu funkcjonariuszy Policji są niesprzeczne z pozostałymi dowodami, które znalazły się u podstaw rozstrzygnięcia Sądu.

W przekonaniu Sądu opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego jest pełna i jasna oraz zawiera przekonującą argumentację uwzględniającą wskazania wiedzy i zasady doświadczenia życiowego. Biegły opierając się w pełni na zgromadzonym materiale dowodowym uznał, że sposób jazdy obwinionej, prawą połową pojazdu po powierzchni wyłączzonej z ruchu pozwalał na wykonanie przez kierującego samochodem M. manewru wyprzedzania samochodu obwinionej bez konieczności przekraczania osi jezdni. Jako przyczynę zderzenia przyjął niesygnalizowany manewr zmiany kierunku ruchu w lewo wykonany przez obwinioną bez należytej ostrożności. Biegły kategorycznie wykluczył wersję obwinionej, że to kierujący M. kończąc manewr wyprzedzania R. (...) i skręcając w prawo, wjeżdżając przed ten pojazd zahaczył o jego lewy narożnik, bo takiej wersji przeczą uszkodzenia samochodu M., ich umiejscowienie na prawym boku, z charakterystycznym wgłębieniem na wysokości prawego przedniego słupka.

Biegły nie potrafił jedynie ustalić dokładnej pozycji samochodu W. P. podczas manewru wyprzedzania tj. tego czy przekroczył on oś jezdni, choć obiektywnie nie musiał tego robić, bo miał dość miejsca aby zmieścić się na prawym pasie ruchu. Argumentacja przedstawiona przez biegłego w pełni przekonała Sąd i stała się podstawą ostatecznych ustaleń Sądu.

Sąd dokonał korekty opisu czynu przypisanego ostatecznie obwinionej eliminując z niego zarzut dotyczący zatrzymania się obwinionej na powierzchni wyłączzonej z ruchu gdyż nie znalazł on potwierdzenia w przeprowadzonych dowodach, a także będący konsekwencją tego ustalenia, że manewr wykonany przez obwinioną był w istocie manewrem zmiany kierunku ruchu a nie włączania się do ruchu.

W oparciu o przytoczony wyżej materiał dowodowy Sąd uznał, że obwiniona swoim zachowaniem naruszyła normy przepisów art. 86§1 kw i art. 92 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i § 90 ust. 5 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

Jako podstawową okoliczność obciążającą przy wymiarze kary Sąd uznał naruszenie przez obwinioną jednej z kardynalnych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Biorąc nawet pod uwagę dotychczasową niekaralność obwinionej za wykroczenia i przestępstwa w ruchu drogowym, wymierzona jej za przypisane wykroczenia kara grzywny nie może być postrzegana jako rażąco surowa. Kara ta ma stanowić dla obwinionej przestrożę na przyszłość i wdrożyć ją do przestrzegania porządku prawnego.

W ocenie Sądu osiągnięte przez obwinioną dochody przemawiały za obciążeniem jej jedynie kosztami wydania opinii przez biegłego po myśli przytoczonych w sentencji wyroku przepisów.